

Jézusnak minden gyógyítása egyedi. Azért is, mert az Atyától kéri el ezeket, aki soha nem másol. A mennyei Atya teremt, és mindig újat ad. Minden gyógyítás, minden ajándék, amit kapunk, egy új csoda, amiben Ő a szeretetét, az irgalmát mutatja meg, mi pedig szüntelenül dicsérhetjük Őt.

A siketnémát az emberek nem tudták meggyógyítani. Voltak Izráelben orvosok, még „csodatevők” is, de aki nem hallott és nem tudott beszélni, az be volt zárva: el volt zárva minden más embertől. De Istentől még ő sincs elzárva, mert Ő meg tudja találni, kapcsolatot tud teremteni vele, és meg tudja gyógyítani, hogy az emberek felé is megnyíljon.

Meggyógyítani nem tudták, de oda tudták vinni Jézushoz. Így történt ez a bénával is. Ott az ige szerint Jézus „látta azoknak hitét”, akik odavitték. Most, a siketnéma esetében is látta a hitüket. Azzal, hogy elmondták a kérésüket, megvallották: hiszik, hogy Jézus több, mint akármelyik orvos, rabbi vagy csodatevő. Még nem döbbentek rá arra, hogy Ő valóban Isten Fia, nem gondoltak arra, hogy Ő azért jött, hogy meghaljon értünk és örök életet adjon. De hittek Isten hatalmában és Isten irgalmában, és hitték, hogy ahol Jézus ott van, ott Isten van jelen.

Jézus Krisztusban valóban jelen van a mennyei Atya. Nemcsak „vele”, hanem benne. Azt mondta: „Én és az Atya egy vagyunk” (Jn 10,30). Most mégis felnéz az égre és úgy imádkozik. Kér az Atyától és megkapja, amit kér. Minden hatalom az Övé, mégis kér – mert szereti az Atyát és engedelmes neki. Az Atya is szereti Őt, mert mindig azt teszi, ami az Atyának kedves (Jn 8,29). Még akkor is azt teszi, amikor mást akarna, és kérnie kell, hogy „ne úgy legyen, amint én akarom, hanem amint Te”. Tudunk-e mi így imádkozni? A saját akaratunkra ráfogjuk, hogy Isten is azt akarja csak azért, mert mi „jónak” tartjuk; vagy érzékeljük, akarjuk-e tudni, hogy mi Isten akarata abban az ügyben, és ki tudjuk-e mondani ilyenkor: legyen meg a Te akaratod? – Most is azt teszi, ami az Atyának kedves, de elkéri tőle, hogy teghesse. Azt is elkéri, hogy hogyan tegye meg: tegye az ujját a beteg fülébe, a nyelvét a nyálával érintse meg, és hogy mit mondjon.

„Effata”, nyílj meg: ez nem az imádság része, ez már a siketnémának szól. Ettől megjön a hallása és képes lesz beszélni. Ilyen az is, amikor a bénának mondja: „kelj fel és járj”: Jézusnak, Isten Fiának a szavára lesz képes rá. Azelőtt a béna nem tudott felkelni, a siketnéma pedig, aki be volt zárva, el volt zárva az emberi kapcsolatoktól, nem tudott addig megnyílni, de az Úr Jézus szava ezeket mind képes feloldani.

Ez a beteg az emberektől volt elzárva. Mivel néma volt (Károli szerint: „nehezen szóló”), imádkozni sem tudott (hangosan), de az Úrnak ez nem volt akadály. „Nyelvének bilincse megoldódott”. Meg volt kötözve a nyelve. Jézus a meggörnyedt asszonyról azt mondja: „18 éve megkötözte a Sátán” (Lk 13,16). De Jézustól mégsem zárhatta el őket: nem ellenkeztek, amikor odavitték őket hozzá, nem menekültek előle, mint a megszállottak. A jó hír az, hogy az Úr Jézus ezeket is meg tudja szabadítani, de az ilyeneket „imádsággal és böjtöléssel” (Mt 17,21) kell hozzá vinnünk.

Jézus a siketnémát kivitte a sokaság közül. Nem láthatták, hogyan gyógyult meg, de tudták, hogy Jézus tett vele csodát. Ezután maga a meggyógyított ember a bizonyosság Jézusról, akár szavakkal, akár szavak nélkül. A többiek csak ezt az embert látták, tudták, hogy csoda történt vele. Meglátták, hogy Isten tett valamit, mert prófécia teljesedett be: Ézs 29,18; 35,5. Valóban Isten tett valamit, de ebből ők nem ismerték meg Jézust, nem kerültek kapcsolatba vele, így nem is tanúskodhattak róla. „Megparancsolta, hogy senkinek se mondják el”, mégis híresztelték. – Nekünk, akik megismertük Krisztust, azt parancsolta: „tanúim lesztek... a föld végső határáig”.

Mi már beszélhetünk Őróla, mert tudunk beszélni arról is, amit velünk tett: a Szabadítónk lett, és Ő küld minket, hogy elmondjuk: Őrá, a Szabadítóra van szükségük nekik is.

Mk 16,15

Ezután így szólt hozzájuk: „Menjetek el szerte az egész világba, hirdessétek az evangéliumot minden teremtménynek. Aki hisz, és megkeresztelkedik, üdvözülni fog, aki pedig nem hisz, elkárhozik.”